

Lena Dunham

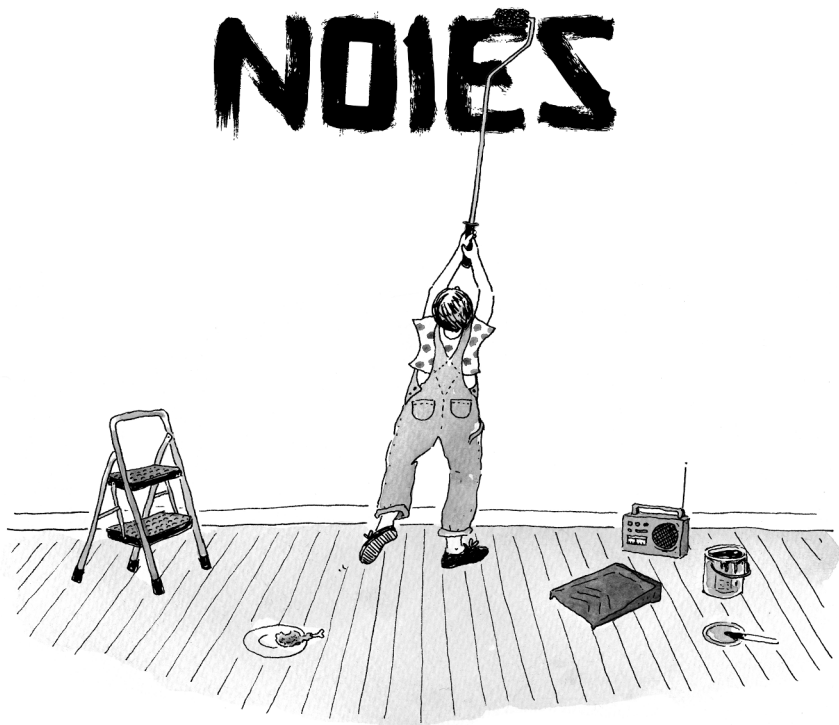
**NO
SÓC
D'AQUESTA
MIENA DE
NOTES**

El llibre de la creadora
de la sèrie **GIRLS**

Columna

NO SÓC D'AQUESTA MENA DE NOIES

Lena Dunham

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2014

© LENA DUNHAM, 2014

IL·LUSTRACIONS DE JOANA AVILLEZ

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2014

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1900-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 17.069-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnaedicions.cat

No sóc d'aquesta mena de noies és un llibre de no-ficció.
Alguns noms i alguns detalls reveladors han estat canviats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

<i>Introducció</i>	13
------------------------------	----

PRIMERA PART AMOR I SEXE

Pren-me la virginitat (No, de debò, pren-me-la)	23
Compartir el llit de manera platònica: una gran idea (per a persones que s'odien a si mateixes)	31
18 coses inversemblants que he dit amb coqueteria	44
L'Igor (o el meu nòvio per internet es va morir i també ho pot fer el teu)	46
Compartir preocupacions: el pitjor e-mail de la meva vida, amb notes a peu de pàgina	56
Noies i imbècils	63
En Barry	79
Enamorada	97

SEGONA PART
EL COS

«Règin» és una paraula de cinc lletres: com man- tenir-se amb 4 quilos de sobrepès menjant només aliments ecològics	113
Escenes de sexe, escenes de nus i com compartir públicament el teu cos	134
15 coses que he après de la meva mare	143
Què porto a la bossa	145
Qui ha mogut el meu úter?	148

TERCERA PART
L'AMISTAT

Enamorada d'una noia: en aquella època era gaire- bé lesbiana, i al final, la gran vomitada	163
El millor de tot	178
13 coses que he après que no està bé de dir als amics	182
La Grace	184
10 motius pels quals I <3 NY	196

QUARTA PART
LA FEINA

Se suposa que això és divertit? (Aprofitant al mà- xim l'educació)	203
Guants de pell minúsculs: la satisfacció de perdre el temps	220
17 coses que he après del meu pare	237
E-mails que enviaria si fos una mica més boja/irri- table/valenta	239
No me'ls vaig follar, però em van dir de tot . . .	243

CINQUENA PART
UNA PERSPECTIVA GENERAL

La psicoteràpia i jo	251
És real, això? Pensaments sobre la mort i sobre morir-se	270
El meu top 10 de preocupacions sobre la salut . .	284
Hola mare, hola pare: salutacions des del campament Fernwood Cove per a noies	288
Els meus remordiments	304
Guia per fugir: una guia per fugir per a nenes de nou anys	306
<i>Agraïments</i>	315
<i>Sobre l'autora</i>	319

*Pren-me la virginitat
(No, de debò, pren-me-la)*

Quan tenia nou anys, vaig escriure un vot de celibat en un tros de paper i me'l vaig menjar. Em vaig prometre a mi mateixa, amb un retolador de color taronja, que seria verge fins que acabés l'institut. Per a mi això era important, perquè sabia que la meva mare havia esperat fins a l'estiu abans de començar la universitat, i també perquè l'Angela Chase, la protagonista de la sèrie *Si això és vida...*, semblava bastant confosa després de la seva experiència en aquella pensió de mala mort on els joves de l'institut anaven a copular. Si la meva relació amb el paté havia de servir d'indicador —i en menjava tant que fins i tot un dia vaig vomitar—, aleshores la meva força de voluntat deixava molt a desitjar. Necessitaria alguna cosa molt més forta que resolució per no tenir relacions sexuals massa aviat, de manera que vaig tornar a escriure el jurament i li vaig demanar a la meva mare que signés el document. S'hi va negar. «No saps pas què et portarà la vida, i no vull que et sentis culpable», va dir.

Al final, el contracte va ser una precaució innecessària. L'oportunitat mai no se'm va presentar a l'institut, ni tan sols durant el meu primer any d'universitat a New School, excepte que es compti com a vàlida una petita reliscada amb un fornit aspirant a pilot que es deia James. Tot i que l'acte no es va arribar a consumir, la trobada va anar prou lluny perquè l'endemà hagués de treure un condó sense usar de color menta del darrere de la llitera de la residència. Tot havia anat perfecte, ja m'havia tret la brusa i els pantalons, però quan vaig revelar que era verge, de sobte li va agafar por (potser amb raó) que volgués una relació perdurable (i no corresposta) i va fugir. El segon any, em vaig traslladar a una petita facultat de ciències humanístiques i socials a Ohio, coneguda perquè era la primera universitat que havia acceptat dones i afro-americans, a més de tenir un cos d'estudiants aficionats a practicar el poliamor i amb molta curiositat per la bisexualitat. Jo no tenia tirada ni a una cosa ni a l'altra, però em va semblar que era un bon entorn en el qual finalment em podria iniciar.

L'Oberlin College era tota una fantasia de l'amor lliure. El primer dia de pluja de la temporada, els estudiants van sortir despullats al pati interior i es van començar a empastifar el cos de fang els uns als altres. (Jo duia un *tankini*). Tots es referien els uns als altres com a «antics nòvios, amics actuals». Hi havia un seminari de sexologia dirigit pels estudiants en el qual cada any buscaven un noi i una noia com a voluntaris per ensenyar el penis i la vagina respectivament, davant d'una àvida multitud d'aspirants a doctora Ruth Westheimer, la famosa terapeuta sexual alemanya.

Sincerament, em sentia com la verge més vella del possible, i segurament ho era, amb l'excepció d'una noia punk

amb molt de pit d'Olympia, Washington, que estava igual de frustrada que jo; sovint, totes dues ens reuníem amb camisa de dormir per parlar de les escasses perspectives que teníem. Érem com dues Emily Dickinson amb pírcings facials, preguntant-nos què ens tenia reservat la vida i si potser, de manera inconscient, havíem traspassat la frontera que separa la innocència del patetisme.

—En Josh Krolnik m'ha resseguit amb els dits tota la goma de les calcetes! Què et sembla que vol dir això?

—A mi també m'ho va fer...

Fins i tot ens vam adonar, bastant esparverades, tot s'ha de dir, que el nano del barnús porpra tenia una noia amb un pijama de Superman que li anava al darrere. Es miraven tots dos amb cara d'encaramellats, perduts en el seu món (sens dubte sexual) de roba d'estar per casa i de relax.

En fi, que les collites eren escasses, especialment si, com en el meu cas, passaves dels bisexuals. Almenys la meitat dels nois heterossexuals del campus jugaven a Dungeons & Dragons, i una quarta part anaven descalços per endurir els peus i ser més homes. El noi més guapo que havia vist a la facultat fins llavors, un escalador amb els cabells llargs que es deia Privan, s'havia aixecat a la taula al final de l'aula per mostrar la faldilla blanca i folgada que duia posada. Estava clar que hauria de cedir per alguna banda, si volia experimentar l'amor carnal.

Vaig conèixer en Jonah* a la cafeteria. No tenia cap tret característic, a part d'anar vestit més o menys com una

* Nom canviat per protegir l'autèntic innocent.

lesbiana de mitjana edat. Era baixet però forçut. (Els nois de menys de metre seixanta-cinc semblava que fossin el meu destí a la vida). Duia una samarreta de l'Spirit Day del seu institut (un institut que celebra el dia de l'orgull gai! Que original!), i el seu atac a l'etern bufet lliure de la cafeteria va ser força gentil, cosa que em va agradar, perquè allà, fins i tot els vegetarians tendien a acumular els plats com si s'acostés l'apocalipsi i llavors tornaven a la residència catatònics de l'esforç de digerir. Vaig esmentar mig de passada que em sentia bastant frustrada perquè no podia anar a Kentucky per a un projecte de periodisme, i immediatament va oferir-me els seus serveis. Tot i que em vaig quedar impressionada amb la seva generositat, no volia fer un viatge de cinc hores de cotxe amb un desconegut. En canvi, entre cinc i quaranta-cinc minuts de sexe em van semblar bé.

La millor manera de fer això, òbviament, era muntar una festa de formatge-i-vi, cosa que vaig fer, a la meua habitació de dos metres i mig per tres de la «planta tranquil·la» d'East Hall. La qüestió és que comprar vi significava haver de fer uns quants quilòmetres amb bici, sota zero, per anar a un magatzem prop de Lorain on no demanaven cap identificació, de manera que va acabar sent una festa de cervesa i formatge i una capsa gran de galetes Carr's. En Jonah va ser «casualment» convidat per mi a un grup d'e-mail que em va fer semblar una noia molt més fàcil («Hola a tots, a vegades el dijous a la nit necessito companyia. Vosaltres no?») del que realment era. I va venir, i es va quedar, fins i tot després que tots els meus convidats haguessin recollit i marxat. Llavors va ser quan vaig saber que almenys passàriem a la fase de magrejjades i de petons. Vam parlar, primer animadament, i després amb aquelles exclamacions nervioses que substitueixen els petons quan

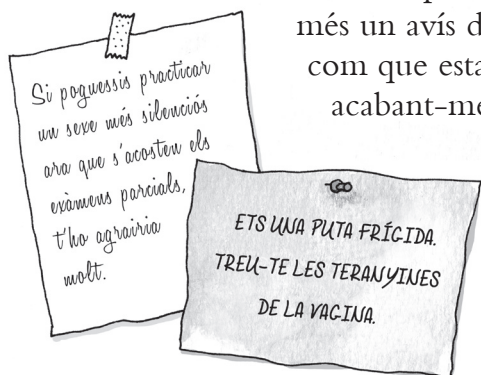
tothom és massa tímid. Finalment, li vaig dir que el meu pare pintava uns enormes quadres de penis per un encàrrec de feina. Quan em va preguntar si els podíem veure per internet, el vaig agafar per la nuca i m'hi vaig llançar. Em vaig treure la brusa gairebé immediatament, tal com havia fet amb el pilot, cosa que va semblar deixar-lo impressionat. Continuant amb aquella actitud audaç, vaig anar a buscar el condó del «pack de supervivència del primer any» que ens havien donat (malgrat que jo era estudiant de segon any, i malgrat que estava bastant convençuda que si arribava l'apocalipsi necessitaríem molt més que unes Ray-Ban d'imitació, una barreta de cereals i unes quantes tiretes mini).

Mentrestant, a l'altra banda del campus, la meva amiga Audrey estava en un infern privat que s'havia creat ella mateixa. Durant tot el semestre, havia estat en peu de guerra amb la seva companya d'habitació, una voluptuosa amant de la fira medieval de Filadèlfia que era l'objecte de luxúria de tots els aficionats al joc de rol en viu i al *black-metal* del campus. L'Audrey només volia estar una estona tranquil·la per poder llegir la revista *The New Republic* i xatejar amb el seu nòvio de Virgínia, mentre que la seva companya ara sortia amb un noi que havia provat de cuinar metamfetamina a la cuina de la residència, fet que va costar una visita dels homes amb vestits de protecció especial. L'Audrey li va demanar a la seva companya que no guardés l'anell vaginal a la mininevera, cosa que la noia es va agafar com una ofensa personal al seu honor.

Abans de venir a la meva vetllada de cervesa-i-formatge, l'Audrey li va deixar una nota a la seva companya: «Si poguessis practicar un sexe més silenciós ara que ens acostem als exàmens parcials, t'ho agrairia molt». La resposta de la noia va ser cremar la nota de l'Audrey, escam-

par-ne les cendres per terra i deixar una nota seva: «Ets una puta frígida. Treu-te les teranyines de la vagina».

L'Audrey va venir corrent cap a la meua habitació, esperant poder-se quedar a passar la nit. Sanglotava i tenia molta por que la nota cremada fos només un avís d'agressions corporals greus, i com que estava segura que estava jo sola, acabant-me el formatge, va obrir tota

esperitada la porta sense trucar i va trobar en Jonah sobre meu. Immediatament es va adonar de la magnitud de la situació i, entre llàgrimes, va cridar: «Felicitats!».

No li vaig dir a en Jonah que era verge, només que no ho havia «fet gaire». Estava segura que m'havia trencat l'himen durant els anys d'institut, una vegada que m'arrossegava per sobre d'una tanca a Brooklyn tot perseguint un gat que no volia que el rescatessin. Tot i així, em va fer més mal del que m'esperava i d'una manera diferent, més sorda, no com una punxada sinó més aviat com un mal de cap. Ell estava nerviós i, amb un gest de complicitat mútua, cap dels dos es va escórrer. Després, ens vam quedar estirats, vam parlar i em vaig adonar que aquell noi era una bona persona, sigui el que sigui el que això vulgui dir.

L'endemà al matí em vaig despertar, com cada matí, i em vaig posar a fer les coses habituals: vaig trucar a la meua mare, em vaig beure tres gots de suc de taronja, em vaig

menjar la meitat d'un tros de cheddar que havia sobrat de la nit anterior i vaig escoltar música de noia-amb-guitarra. Vaig mirar fotos de coses maques per internet i vaig inspeccionar-me la línia del biquini per veure si hi tenia granets o pèls enquistats. Vaig comprovar el correu electrònic, vaig plegar tots els meus jerseis i després els vaig tornar a desplegar per decidir quin em posaria. Aquella nit, quan em vaig ficar al llit, tot em va semblar igual, i la son em va venir de seguida. No s'havia obert cap porta. No s'havia obert la caixa forta de l'autèntica feminitat. Era la mateixa, i era jo.

En Jonah i jo només vam fer sexe una vegada. L'endemà, em va venir a veure per dir-me que li semblava que ho havíem fet massa aviat, i que ens hauríem de deixar unes quantes setmanes per coneixe'ns millor. Després em va demanar si volia sortir amb ell, es va posar el meu casc de bicicleta de color rosa i va proclamar que era el «casc de nòvios» mentre alçava els dos polzes amb aire agitat. Vaig «sortir» amb ell durant dotze hores, i vaig tallar a la bugaderia de la seva residència. Durant les vacances de Nadal, em va enviar un missatge pel Facebook que simplement deia: «El teu ardent admirador».

Sens dubte, fer sexe era molt més fàcil del que m'havia pensat. Se'm va acudir que, durant els últims anys, m'havia fixat en els nois a qui jo no interessava, i ho havia fet perquè no estava preparada. Malgrat les pel·lícules de noies de secundària rebels que m'agradava mirar, els meus anys d'institut els havia dedicat a cuidar les meves mascotes, a escriure poemes d'amor i a entregar el meu cos només a les meves fantasies. I encara no estava preparada per a tot això. Estava segura que, un cop em deixés penetrar per algú, el meu món canviaria de manera essencial i alhora indescriptible. Mai més no podria abraçar

els meus pares amb la mateixa innocència, i estar sola tindria un significat diferent. Com podria experimentar mai més una autèntica solitud després d'haver tingut algú a dintre meu? Però al capdavant, no va canviar res.

La virginitat sembla una cosa permanent, i després sembla intranscendent. Després d'en Jonah, amb prou feines recordava la sensació de manca, la vergonya i el sentiment d'urgència. Recordo que vaig passar pel costat de la noia punk que anava de bracet amb el seu nòvio d'últim curs, i ni tan sols ens vam intercanviar una salutació de supervivència. Ella probablement feia sexe cada nit, amb la seva gran pitrera movent-se al ritme d'algun tema de música hardcore. El nostre vincle s'havia esborrat per l'experiència. Ja no formàvem part de cap club, només part del món. Millor per a ella.

No va ser fins més endavant que sexe i identitat van esdevenir una sola cosa. Vaig escriure aquesta escena de la pèrdua de la virginitat gairebé al peu de la lletra a la meva primera pel·lícula, *Creative Nonfiction*, excepte la part en què l'Audrey irromp a l'habitació completament aterrorada. Quan vaig representar l'escena de sexe, la meva primera, em vaig sentir més canviada que no pas amb l'experiència real de fer sexe amb en Jonah. D'acord que era només sexe, però era la meva obra.